

VERSCIJNT DES VRIJDAGS
28 OCTOBER 1932 - No. 22

ABONNEMENT 12½ CENT PER WEEK
LOSSE NUMMERS 15 CENT

ONS ZEELAND

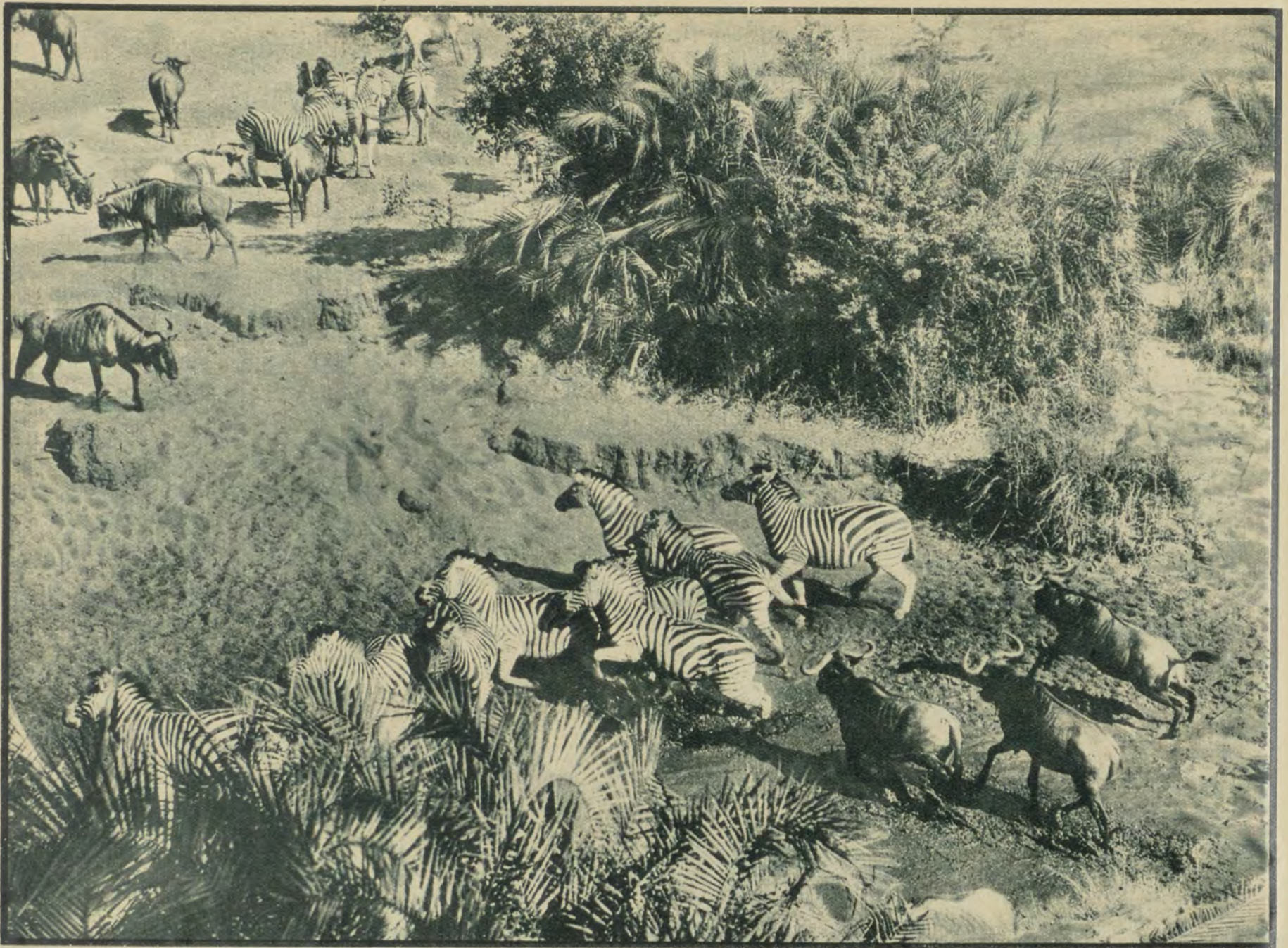
GEILLUSTREERD
WEEKBLAD VOOR
DE PROVINCIE
ZEELAND

REDACTIE EN
ADMINISTRATIE:
STATIONSWEG 24
ROTTERDAM
TEL. 50540, GIRO 101981

DE VOORWAARDEN VAN ONZE GRATIS-ONGEVALLENVERZEKERING ZIJN OP AANVRAAG VERKRIJGBAAR

GAPINGE

Een uiterst merkwaardige foto uit de wildernis: de dieren hebben eenig gerucht gehoord, en onmiddellijk zoeken zij hun veiligheid in de vlucht.

Het Gevaarlijkste Beroep

Er is misschien geen interessanter beroep op de wereld dan het mijne — maar het heeft ernstige moeilijkheden, het stelt een mensch voor eigenaardige problemen, en het brengt herhaaldelijk je leven in gevaar.

Als u er soms over denkt, u ook te „vestigen” als dierenjager — leverancier van dieren tuinen of circussen — moet u niet bang zijn voor slangen en tijgers, moet u met de vuisten een orang-oetan knock-out kunnen slaan, zooals ik eens heb moeten doen, moet u op de heele wereld den weg weten,

VAN DE JUNGLE NAAR

door Frank Buck

Nijlpaarden in de Komati (Transvaal), die ondanks hun waakzaamheid door den fotograaf verrast werden.

speciaal op de paden der dieren, en tegen de zonderlingste moeilijkheden opgewassen zijn.

Stel u, bijwijze van proef, bijv. eens de vraag: wat zou ik doen, als ik het volgende briefje kreeg?

„U gelieve ons vroeg in het a.s. voorjaar te leveren een Bengaalschen koningstijger, in prima conditie. Prijs tot f 3000.—”

Het bedrag is niet te laag — maar de expeditie neemt heel wat tijd en geld in beslag! Je moet terdege jager zijn, maar ook terdege zakenman.

Het lijkt zoo mooi, voor een Indischen neushoorn een som van f 20.000.— te hooren bieden, als je er een hebt. Maar je hebt er nooit een!

Dus moet je er een zien te krijgen, als de bestelling komt.

Ten eerste moet je dan weten, dat je naar het staatje Nepal moet, als je kans wilt hebben, een Indischen rhinoceros tegen te komen. Goed, daar ga je heen. Dan moet je permissie zien te krijgen van den maharadja van Nepal — want de neushoorn is in zijn gebied koninklijk wild, daar mag een vreemde zóó maar niet aankomen! Als dat lukt, krijg je een generaal en een klein leger mee... en om kort te gaan, dan komt zoo'n diertje, voorbereidende kosten niet meegerekend, je op f 16.000.— En dan moet je 't nog naar zijn bestemming zien te krijgen! Resultaat: je verdient met je mooie order en je maandenlang tobben geen rooden cent!

Er is dus geen andere redding dan deze: meerdere orders tegelijk vervullen — in 't voorbijgaan nog wat andere diertjes meenemen. Toen ik eens zoo'n neushoortje moest bezorgen aan den dierentuin te New-York, en ook een aan den dierentuin van Philadelphia, had ik bij-orders voor een verzameling Indische waadvogels (kranen, ooievaars, flamingo's), een paar gibbons en antilopen (dit alles voor St. Louis), drie olifanten en twee tijgers en twee tapirs en twee orang-oetans voor den grooten circusman Al G. Barnes, een aantal kleinere dieren voor New-York, en... een heelen dierentuin voor de stad Dallas. Zoolang de zaken zoo'n omvang niet hebben, is er geen winst te maken.

In plaats van nu allerlei avontuurtjes te vertellen,

die elkaar in de herinnering verdringen, zal ik er één een beetje uitvoeriger verhalen — één, dat bijna een eind had gemaakt aan mijn loopbaan en zelfs aan mijn bestaan.

Het avontuur begon met het simpele zinnetje: „We kunnen een koningscobra gebruiken — maar een groote!”

Hoe kreeg ik zoo'n diertje? De Aziatische jagers, die voor me werken, hebben een buitensporigen angst voor cobra's. Een wonder is dit niet, als men weet, hoe venijnig die sinjeur is — hoe zij gebeten is op den mensch — hoe snel en hoe zeker zij treft. De koningscobra bijt en vergiftigt, zonder aangevallen te worden óók, in een fractie van een seconde, en houdt zich dan aan het slachtoffer vastgebeten, tot ze haar voorraad gif heeft uitgestort. Een groote waterbuffel bijv. werd, al wandelend, door een cobra aangevallen, en was binnen 't uur dood.

Ik keek de heele kaart van Azië rond, en zag nergens een kans, om een koningscobra op te pikken. Ik zou er dus zelf op uit moeten. Maar toen had ik een gelukje. Toen ik aan de noordoost-grens van Johore was, om naar een paar tijgers te kijken, kwam een oude Maleier bij me, met een kist op zijn hoofd.

Het bleek al spoedig, dat de oude heer iets bijzonders te koop aanbod; de grootste koningscobra die ik ooit gezien had. Later bleek zelfs, dat het 't grootste bekende exemplaar ter wereld was. Ik gaf den Maleier vijftig gulden, en de cobra was mijn.

Ik vroeg den oude, hoe hij 't dier te pakken had gekregen. Hij stond zijn tien dollars aan zijn hart te drukken, erg gelukkig over zijn handel, en glimlachte, om me de zwarte stompjes te laten zien, die eens zijn tanden waren geweest.

Op een avond, toen de jungle wat nat en koud was, legde hij met een paar kameraden een vuurtje aan. Eén van de mannen was zich door de warme asch aan 't rollen, toen hij iets tegen zijn borst voelde stooten. Onwillekeurig sloeg hij de handen uit en greep, en hij schreeuwde als een mager varken.

tegen een muur. Een Chineesche jongen bracht de oude kist aan. Hij struikelde echter en kwam met de wrakke kist ergens tegenaan, hard genoeg om er den bodem uit te laten vallen. De slang viel mee, en kwam vóór me op den cementen vloer terecht.

Het duurde geen seconde, of de jongens waren gillend gevlucht. Zou ik ook vluchten?

Ik aarzelde lang genoeg, om het dier een kans te geven, zich op te richten. Het hief den kop een meter hoog. Tegelijk zag het mij.

Onwillekeurig sprong ik achteruit — maar ik kon niet ver. Hoogstens anderhalven meter achter me was de achtermuur, rechts had ik den zijmuur en links de opgestapelde tijgerkooien. Terwijl ik een stap achteruit deed, schoot de slang uit, en miste mijn been — maar 't scheelde enkele centimeters.

Ik ben nog nooit zoo bang geweest als op dat moment. Het lot van den armen Maleier, die door ditzelfde monster gebeten was, schoot mij door den geest.

Ik drukte me tegen den achtermuur en keek den moordenaar zeer onvriendelijk aan. Zijn wezenlooze oogen, die mij aanstaarden, gaven me een koud, klam gevoel. Wanhopig zocht mijn blik naar iets, waar ik zijn kop mee raken kon — al wat maar als knuppel gebruikt kon worden, een stuk hout, een...

De cobra maakte voorbereidselen tot een nieuwen aanval. De afschuwelijke kop kwam iets omhoog en strekte zich wat naar voren.

Ik wou vechten, maar ik wist niet hoe. Ik had niets, om den aanval af te weren...

Wanhopig trok ik het witte buis over mijn hoofd, dat ik op de bloote huid droeg, en hield het voor me — en terwijl de slang naderde liet ik me voorover hellen en boven op het dier vallen.

Ik kwam met 'n slag op

De wet van de wildernis: de zwakkere verliest het tegen den sterkere — en wordt verslonden.

den grond terecht, de cobra lag onder mij. Ik voelde het lichaam wringen onder het mijne, en bij iederen wong drukte ik sterker naar beneden.

Ik had hoop, dat ik het reptiel zóó in bedwang zou kunnen houden, dat het zijn giftanden niet zou kunnen gebruiken. Ik schreeuwde als een bezetene om mijn vier jongens. De cobra bleef maar wringen en kronkelen.

In een bijna krankzinnige wanhoop bleef ik mijn lichaam neerdrücken. Een deel van het slangenlijf kwam los en sloeg tegen mijn heup. In mijn ontzetting verbeeldde ik me, dat het de kop was, die uit was geschoten, en bij iedere aanraking dacht ik gebeten te worden.

Ik bleef gillen en schreeuwen, tot een der Chineesche jongens het waagde, te komen kijken. Hij bleek te durven. Ik kwam voorzichtig een klein eindje omhoog, maar niet zóóver, dat het beest den kop voldoende kon roeren, om te bijten. De jongen stak zijn hand onder mijn borst en greep het monster snel achter den kop; en terwijl ik geleidelijk wat verder en nog wat verder omhoog kwam, begon hij mijn linnen buis vast te binden om den bek, den kop en den hals van de cobra, tot die machteloos was.

Een kleine tien minuten later lag de koningscobra, die me bijna gedood had, in de nieuwe kist. De directeur van de Bronx-Zoo was er heel blij mee, toen het ontzaglijke dier vier weken later te New-York aankwam.

Wie zulke pretjes niet aandurft, doet verstandig, als hij een ander beroep kiest dan het mijne!

Deze wet geldt ook voor den koning der dieren, wanneer de mensch op zijn terrein doordringt: tegen het vuurwapen is geen dier bestand.

Dieren van de Zuid-Afrikaansche wildernis, die door de regeering in het uitgestrekte National Park worden beschermd, daar zij anders dreigen uit te sterven.

DEN DIERENTUIN

De anderen sprongen op, en zagen, dat hun kameraad 'n groote cobra

beet had. Die had óók de warmte gezocht.

De aangevallene schreeuwde, dat het dier hem gebeten had, en een van zijn kameraden had den moed, de cobra vlak achter den kop te grijpen en weg te trekken van den getroffen. De oude man greep 'n paal en stukken rotan, en snel werd het dier uitgestrekt en aan den paal gebonden. Later werd het in een ouden kist overgeplant.

Ik ging naar Singapore (mijn hoofdkwartier) met mijn record-slang. Allereerst bestelde ik 'n kist van fijn teakhout, met dik glazen schuifdeksel. We wilden de slang laten verhuizen door de oude kist op de nieuwe te zetten, en van de oude den bouwvalligen bodem los te wringen en te trekken. Dan viel de slang in haar nieuwe woning, en konden we haar opsluiten, door snel het glazen deksel dicht te schuiven.

Twee Chineesche en twee Maleische jongens hielpen me. We werkten in een schuur, die aan één kant open was, en vol stond met leege tijgerkooien en andere hokken en kisten.

Ik stond naast de nieuwe kist, met mijn rug

